

KOLLAPS

Ude over alt, en helt ny virkelighed. Et gråt landskab hvor der kun er konturer. Ude over enhver mening. Alt er vilje. Det er som at føle sig frem gennem et mørkelagt rum, gennem et kraterbillede frem til lyskontaktens bindeled. En narcissistisk slagplan lagt et sted i begyndelsen, en fascistisk overlegenhed i forholdet til selv'et. En fremtoning der ikke åbenlyst skiller sig ud fra ophavet. Et erindringsmæssigt overherredømme, der som oftest fungerer udelukkende som skillelinie mellem input/output relationer. En sidste forsvarslinie mod nøgenhed og billeder vi ikke kan placere. En veltilrettelagt xenofobi. Markerer et centrum for at overdøve bevidstløsheden.

Du hader mig udelukkende som en vej frem, ikke som et mål i sig selv. Og alle dine ord forbliver et fokusløst virvar af angst og uformuleret flugt. Hestene er slagtet og den røde hær er lige i nakken. Og din sved løber ned i træets årer og farver fortiden i nye nuancer. Din komplette overgivelse savner bevidsthed. Du ved at jeg har set på dig hvor du har været. Og jeg ved hvor du har hentet dine idealer.

Kaster et ord gennem dine øjnes butiksvindue, og ved at det aldrig kan overdøve metervaresætningerne på den anden side. Opfostret af andre ting, et par øjne uden grund i en virkelighed du kalder din egen. For hvert stykke af vejen der virker klar, glemmer vi de skridt der førte os derhen. Et minde vi helst ville være foruden, men som vokser som en kræftcelle, en organisme levende via værtskroppens livsfunktioner. Behovets krav som hydra. Følelsen gennem bassens liderlige drøn, gennemlevet i gulvets modtager.

Ikke engang din oprigtighed kan for alvor ophidse mig, dit freelance forhold til hengivenhed hvor alt glædeligt er til salg, dit hjerte, dit intellekt, din kusse, din mandighed. Det er liv/død problematikken forskruet til det 21. århundredes krav. Der flyder stadig blod under din uniform, der mistes stadig noget dag for dag. Projiceringen af enhver åndelig kamp er noget nær det eneste du kan forholde dig til.

Hver gang du ånder dine minder ud, indånder du rummets støv. Et fremmedlegeme i dit eget liv, et fejlslået hvidt snit hvor arret vises frem som målet, og væmmelsen er så stærk nu, at den løber gennem din hud. Dine frontlinier har viklet sig sammen, og det sidste du hører inden du sover er lyden af en aflytning på linien, en svag knasen i hjerne-kammeret.

Din følelsesmæssige selvcensur er din eneste Gud.

Der er ikke længere andre, verdensbilledet er tomt på indersiden. Farver din krop i dagslyset, en finger på pulsen, en hånd langt ned i pulsåren. Men dette er ikke længere objektiveret ondskab, dette er det endelige kollaps uden nogen form for videre forløb. Dette er et individuelt had, der har mistet retning. For et år siden sagde du noget, nu er dine ord reducerede til stiløvelser baseret på genkendelsesprincippet.

Vores medfødte skyld runger hult, som sten der rammer bunden af brønden,

KOLLAPS

håb er kun noget værd som våben. Nattens ideologiske overlegenhed bruges ikke som middel til nogetsomhelst, din søgen er stadigvæk kun en angst, ligemeget hvor meget du sukkende prøver at overbevise mig om det modsatte. Jeg er så træt af at blive tvangsfodret med dine oplevelser. Din såkaldte guddommelighed kan måles med salgstal og ses med de rette øjne som mærker på din hud.

Foden i bund på speederen og blod blandes med sæd som nogen skyder sit aflad af i dit ansigt, og du hamrer ind i din misforståede intellektualisme, resterne af det vi kendte er det nye roadkill. Alle veje smelter sammen i dit udraderede øje, min nazistiske erobringstrang er det eneste jeg ser i dig nu.

Alle de ord mennesker har efterladt mellem dine lagner mens du selv ligger brugt tilbage. Du er den endelige løsning, helt dig selv. Æstetik er et skældsord i et liv som dette.

Så kald mig bare Goebbels, jeg er faretruende tæt på ligegyldighed. Drik op af det bæger du har skænket for dig selv. Jeg er dit livs største misfortolkning. Jeg vil se dig søge af vilje, ikke af tvang, ikke af frygt.

Skære ind til benet af alt det der har arbejdet fingrene til blods for at være der hvor det altid har været, et sted mellem et ønsket mål og en faktisk afsked, et sted mellem faktiske tilbøjeligheder og sjælens illusoriske tilgangsvinkel. Kun igennem det brændende skær af de små stykker jeg efterlader kan det nye liv bryde ud.

Og omsider er det udelukkende en befrielse ved sin egen følelsesmæssige mangel på centraliseret ledelse, som en masse velmenende ord der kun formår at koncentrere sig til absolut ingenting, blot et kakofonisk virvar af uadresseret længsel, som ikke længere formår at forbinde sig selv med noget som helst fysisk.

Og når jeg, som symbol, nægter at stå ansigt til ansigt, had til had, med dette selvnærende kredsløb af misforstået ondskab og/eller oprigtighed gennemsyret af en proportionelt set alt for stor mængde giftstoffer, fortsætter spiralen nedad i en uendelighed mod dets negativt evolutionære endepunkt.

Jeg vedkender mig ingen stolthed ved standpunktet, ingen racemæssig overlegenhed ved lyd position genskær nærvær. Dette er den kirurgiske udbening af håb og forståelse. Min finger glider op af indersiden af hendes lår og alt er tilgivet, intet er glemt. Kun barberbladet i hendes mund, der skraber emaljen af tænderne med en lyd der gør mig syg, lyden af den nye virkelighed. Din idé om frihed har forlængst prostitueret sig selv, og mens jeg ser ned på hende er jeg lyden af en dør der lukker, lugten af et dødt ideal.

Spejlingen er den endelige løsning. En komplet gengivelse af formen, kopien af dit livs propaganda. Du har gjort dig selv til forum for alt for meget, et modtagerapparat uden filtrering, et mesterværk udi selvfornegetelse. Læbernes autonomi og det swastika de danner når ordene formes,

KOLLAPPS

og mit minde om dig vrider sig bittert. Selve det du er, er nu overflødig.

Jeg vasker lugten af mit underliv. Sanseligheden og ømheden flyder ud med det beskidte vand, og du bærer din slitage med stolthed. Din mangel på tilhørsforhold gør dig frit bevægelig, og når alt kommer til alt, er jeg langt mindre virkelig end dig.

Det følelsesmæssige selvpulveri, sætninger taget ud af kontekst og holdt op mod lyset.

Jeg tror jeg har mistet dig et sted mellem overskrifter.

Jeg glider væk endnu en gang, overgiver min virkelighed til virkning, min følelseløshed til følelse. Snart din sandheds yderste konsekvens, en fascistisk cost/benefit historieskrivning, hvad end du kalder det.

En selvbestaltet engel i et facadespil af egoets selvretfærdige intentioner, hvor alting kan tilgives i de rette scenarier. Fuldstændig overbevist og fuldstændig ren. Kvalmen stiger, dine uniformerede ord, natten er sort og bliver ved.